

paziņota parādniekam laikus, proti, trīs gadu laikā, ka tādējādi nodevas iekasēšana nebija iespējama un ka tā rezultātā Komisijai nevarēja tikt nodoti pašu resursi.

- (¹) Akts par Spānijas Karalistes un Portugāles Republikas pievienošanās nosacījumiem un Līgumu pielāgojumiem (OV 1985, L 302, 23. lpp.).
- (²) Padomes 1985. gada 7. maija Lēmums 85/257/EEK, *Euratom* par Kopienas pašu resursu sistēmu (OV L 128, 15. lpp.).
- (³) Komisijas 1986. gada 28. februāra Regula (EEK) Nr. 579/86, ar kuru nosaka nosacījumus sakarā ar cukura nozares produktu krājumu, kas 1986. gada 1. martā ir Spānijā un Portugālē (OV L 57, 21. lpp.).
- (⁴) Padomes 1979. gada 24. jūlija Regula (EEK) Nr. 1697/79 par ievadmuitas vai izvedmuitas nodevu, kas netika prasītas no nodokļa maksātāja par precēm, kuras deklarētas muitas režīmā, kas ietver pienākumu samaksāt šādas nodevas, *a posteriori* atgūšanu (OV L 197, 1. lpp.).
- (⁵) Padomes 1989. gada 29. maija Regula (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko ievieš Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienas pašu resursiem (OV L 155, 1. lpp.).
- (⁶) *Recueil*, I-7511. lpp.
- (⁷) Komisijas 1981. gada 14. septembra Regula (EEK) Nr. 2670/81 ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus attiecībā uz cukura produkciju, kas pārsniedz kvotu (OV L 262, 14. lpp.).
- (⁸) Padomes 1985. gada 20. decembra Regula (EEK) Nr. 3771/85 par lauksaimniecības produktu krājumiem Portugālē (OV L 362, 21. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 19. jūlijā iesniedza *Rechtbank van Koophandel te Gent* (Beļģija) — *Euronics Belgium CVBA/Kamera Express BV un Kamera Express Belgium BVBA*

(Lieta C-343/12)

(2012/C 303/28)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank van Koophandel te Gent

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Euronics Belgium CVBA*

Atbildētājas: *Kamera Express BV, Kamera Express Belgium BVBA*

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvai 2005/29/EK (¹) ir pretējs Likuma par tirgus praksi un patērētāju aizsardzību 101. pants, kura mērķis tostarp ir patērētāju interešu aizsardzība un kurš ir izteikts šādi:

“101. pants 1. punkts. Uzņēmumiem ir aizliegts piedāvāt tirdzniecībai vai pārdot preces ar zaudējumiem.

Par tirdzniecību ar zaudējumiem uzskata jebkuru tirdzniecību par cenu, kas neatbilst vismaz tai cenai, par kuru uzņēmums precī ir nopircis, vai kas uzņēmumam būtu jāmaksā par preču krājumu atjaunošanu, atskaitot piešķirtās un pilnībā izmantotās

eventuālās atlaides. Nosakot, vai pastāv tirdzniecība ar zaudējumiem, netiek ņemtas vērā ekskluzīvas vai vienkāršas atlaides, kuras uzņēmums piešķir apmaiņā pret citām saistībām, kas neizriet no preču pirkuma.” —,

jo ar to tiek aizliegta tirdzniecība ar zaudējumiem, kamēr šajā direktīvā tāda komercprakse šķietami nav aizliegta un Beļģijas likumā, iespējams, ir noteikti stingrāki noteikumi nekā to paredz Direktīva 2005/29/EK un tās 4. pantā noteiktais aizliegums?

- (¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīva 2005/29/EK, kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (“Negodīgas komercprakses direktīva”) (OV L 149, 22. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2012. gada 4. maija spriedumu lietā T-529/09 *Sophie in 't Veld*/Eiropas Savienības Padome 2012. gada 24. jūlijā iesniedza Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-350/12 P)

(2012/C 303/29)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji — P. Berman, B. Driessen, Cs. Fekete)

Pārējie lietas dalībnieki: *Sophie in 't Veld*, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto Vispārējās tiesas spriedumu;

— pieņemt galīgo spriedumu šajā apelācijas sūdzībā norādītajos jautājumos;

un

— piespriest prasītājam lietā T-529/09 segt Padomes tiesāšanās izdevumus, kas radušies šajā lietā un šajā apelācijas tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība ir par to, kā interpretēt izņēmumus saistībā ar sabiedrisko interešu aizsardzību starptautiskajās attiecībās un saistībā ar juridiskās konsultācijas aizsardzību. Šie izņēmumi attiecīgi ir noteikti kā absolūts izņēmums no tiesībām uz publisku piekļuvi Regulas (¹) 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta trešajā ievilkumā un kā kvalificēts izņēmums Regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā.

Padome norāda, ka Vispārējā tiesa, interpretējot minētos izņēmumus, ir pieļāvusi četras kļūdas.

Pirmkārt, Vispārējā tiesa kļūdījās tajā, ka nevienprātība par juridisko pamatu nevar kaitēt ES interesēm starptautiskajās attiecībās (**pirmā pamata pirmā daļa**). Strīdi starp iestādēm par Savienības kompetenci un par juridiskā pamata izvēli ir cieši saistīti ar konfliktiem par starptautisko līgumu būtību. Turklāt iestāžu strīdi par kompetenci var ietekmēt ES nostāju sarunās, negatīvi ietekmē tās kā sarunu partneres ticamību un apdraud sarunu iznākumu.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot piemērojusi nepareizo pārskatīšanas standartu un aizstājusi Padomes veikto attiecīgā dokumenta nozīmes starptautiskajās attiecībās novērtējumu ar savējo (**pirmā pamata otrā daļa**). Sabiedrisko interešu aizsardzība starptautiskajās attiecībās ir tāds pārskatīšanas standarts, ar ko attiecīgajai iestādei tiek piešķirta "plaša rīcības brīvība" nevis tiek pieprasīts pierādīt, ka kaitējums ir "reāls un konkrēts". Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā pilnībā pārskatīja Padomes pamatojumu, piemērojot prasību par to, ka kaitējums būtu "reāls un konkrēts", tādējādi aizstājot Padomes veikto dokumenta publiskošanas seku ārpolitikā novērtējumu ar savu novērtējumu.

Treškārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā neesot ņēmusi vērā ne pieprasītā juridiskā atzinuma jūtīgo saturu, ne īpašos apstākļus, kuri bija spēkā tad, kad šāda piekļuve tika pieprasīta (**otrā pamata pirmā daļa**). Juridiskajā atzinumā aplūkots jautājums ir saistīts ar jūtīgām starptautiskām sarunām, kuras vēl noritēja laikā, kad tika pieprasīta piekļuve [dokumentam], kurās tika apspriestas būtiskas un svarīgas intereses transatlantiskās sadarbības terorisma novēršanas un apkarošanas un terorisma finansēšanas jomā un kurās iestādes nebija vienprātis par juridiskajā atzinumā aplūkoto jautājumu par juridiskā pamata izvēli. Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā šīs īpašās juridiskās konsultācijas īpašības.

Visbeidzot, Vispārējā tiesa esot kļūdaini pielīdzinājusi starptautiskā līguma sarunas un noslēgšanu iestāžu likumdošanas darbībām, lai piemērotu primāro vispārējo interešu testu (**otrā pamata otrā daļa**). Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā būtiskas atšķirības starp starptautisko līgumu sarunām, kurās sabiedrības piedalīšanās ir noteikti ierobežota, ņemot vērā aplūkojamās stratēģiskās un taktikas intereses, un šādu līgumu noslēgšanu un transponēšanu.

(¹) Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 1. augustā iesniedza Audiencia Provincial de Barcelona (Spānija) — Miguel Fradera Torredemer u.c./Corporación Uniland, S.A.

(Lieta C-364/12)

(2012/C 303/30)

Tiesvedības valoda — spāņu

Iesniedzējtiesa

Audiencia Provincial de Barcelona

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prašītāji: Miguel Fradera Torredemer, María Teresa Torredemer Marcet, Enrique Fradera Ohlsen un Alicia Fradera Torredemer

Atbildētāja: Corporación Uniland, S.A.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai LESD 101. pants (iepriekš — LES 81. pants, kopsakarā ar 10. pantu) un LES 4. panta 3. punkts ir saderīgi ar tādu tiesisko regulējumu, kāds ir ieviests ar normatīvo regulējumu, kurā noteikts pārstāvju tiesā atlīdzības tarifs, proti, ar [2003. gada] 7. novembra Karaļa dekrētu-likumu Nr. 1373/2003, kurā to atlīdzībai ir noteikts minimālais tarifs vai minimālā likme, kuru var palielināt vai samazināt tikai 12 % apmērā, un dalībvalsts iestādēm, tajā skaitā tiesām, nav iespējas atkāpties no minimālajiem likmēs fiksētajiem [atlīdzības] limitiem, ja rodas ārkārtēji apstākļi?
- 2) Ja tiek piemērots iepriekš minētais tarifs, bet netiek piemēroti ar to noteiktie minimālie limiti: vai var tikt uzskatīti par ārkārtējiem tādi apstākļi, ka likmes vai tarifa piemērošanas rezultātā starp patiesībā veikto darbu un saņemamās atlīdzības summu pastāv būtisks nesamērīgums?
- 3) Vai LESD 56. pants (iepriekš 49. pants) ir saderīgs ar normatīvo regulējumu, kurā noteikti pārstāvju tiesā atlīdzības tarifi, proti, ar [2003. gada] 7. novembra Karaļa dekrētu-likumu Nr. 1373/2003?
- 4) Vai šis tiesiskais regulējums atbilst nepieciešamības un samērīguma nosacījumiem, kuri ir noteikti Direktīvas 2006/123/EK (¹) 15. panta 3. punktā?
- 5) Vai Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pants, piešķirot tiesības uz taisnīgu tiesu, ietver tiesības uz efektīvu sevis aizsardzību pret pārstāvja tiesā tiesību uz atlīdzību noteikšanu, kas ir nesamērīgi liela un neatbilst patiesībā veiktajam darbam?